

Sygn. akt II AKa 219/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Anna Zdziarska

Sędziowie: SA – Ewa Plawgo (spr.)

SO (del.) – Monika Niezabitowska-Nowakowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Marzena Brzozowska

przy udziale prokuratora Jerzego Mierzeńskiego

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2014 r.

sprawy: 1/ C. M. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

2/ T. M. (1)

oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 258 § 1 k.k., z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 03 grudnia 2013 r., sygn. akt XII K 129/12

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części:

1/ w stosunku do C. M. (1) w ten sposób, że:

a/ z opisu czynu zarzucanego temu oskarżonemu w pkt III aktu oskarżenia, a przypisanego w pkt 2 wyroku eliminuje sformułowanie „oraz w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne” i eliminuje art. 64 § 1 k.k. z podstawy skazania;

b/ za podstawę prawną wymiaru kary grzywny orzeczonej za czyn przypisany w pkt 3 wyroku przyjmuje art. 33 § 1, 2 i 3 k.k.;

2/ w stosunku do T. M. (1) w ten sposób, że:

a/ uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w pkt 14 wyroku;

b/ uchyla wyrok w zakresie czynu przypisanego temu oskarżonemu w pkt 13 (zarzut XIII aktu oskarżenia) i sprawę w tej części przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Koźlenicach;

c/ za podstawę prawną wymiaru kary grzywny orzeczonej za czyny przypisane w pkt 10 wyroku w warunkach art. 91 § 1 k.k. przyjmuje art. 33 § 1, 2 i 3 k.k.;

d/ eliminuje z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 11 wyroku (czyn XI aktu oskarżenia) sformułowanie „a następnie wytworzony narkotyk w znacznych ilościach o łącznej wadze co najmniej 700 g we wskazanym okresie wprowadził do obrotu” oraz w tirecie drugim sformułowanie „a następnie z wytworzonego narkotyku we wskazanym okresie celem dalszej odsprzedaży w ilości 1 kg zbył nieustalonym osobom w celu dalszej odsprzedaży najmniej 500 g amfetaminy zbył nieustalonej osobie z L., natomiast 200 g przekazał ustalonej osobie”, za podstawę prawną skazania przyjmuje art.18§3 kk w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., a z podstawy prawnej wymiaru kary eliminuje art. 11 § 3 k.k.;

e/ uchyla orzeczenie oparte o art. 45 § 1 k.k. zawarte w pkt 11 wyroku;

II. utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części;

III. na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego T. M. (1) karę łączną pozbawienia wolności w rozmiarze 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt II zalicza oskarżonemu T. M. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 01 marca 2011 r. do dnia 17 września 2014 r.;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Ł. oraz adw. M. B. – Kancelarie Adwokackie w W. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł zawierające 23 % podatku VAT tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu obu oskarżonych w postępowaniu odwoławczym;

VI. zwalnia oskarżonego T. M. (1) z kosztów sądowych w sprawie, wydatkami obciążając Skarb Państwa;

VII. zwalnia oskarżonego C. M. (1) z kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

1) **C. M. (1)** został oskarżony o to, że:

I. w okresie co najmniej od początku sierpnia 2006 r. do 14 października 2006 r. w C., ok. W. i innych miejscach na terenie całego kraju, wspólnie z J. B. (1) i innymi osobami, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej określanej jako „ (...)”, kierowanej przez M. A. (1) ps. (...), zajmującej się produkcją i obrotem znacznymi ilościami środków odurzających,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

II. w okresie co najmniej od 1 listopada 2006 r. do 3 września 2007 r. w C., ok. W., O. i innych miejscach na terenie całego kraju, wspólnie z J. B. (1) i innymi osobami, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej określonej jako „(...)”, kierowanej przez D. O. ps. (...), zajmującej się produkcją i obrotem znacznymi ilościami środków odurzających,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

III. w okresie od początku sierpnia 2006 r. do 3 września 2007 r. w bliżej nieustalonym miejscu w okolicach W., ok. m. A., w m. O. i C., w krótkich odstępach czasu w podobny sposób, wbrew przepisom ustawy i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z J. B. (1) i innymi osobami, brał udział w procesie wytwarzania znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w wyniku czego z posiadanych prekursorów i substancji chemicznych metodą L. wytworzył co najmniej 70 kg amfetaminy oraz 106 l płynnej amfetaminy w ten sposób, że:

- w okresie od początku sierpnia 2006 r. do końca września 2006 r., dat bliżej nieustalonych, w okolicach miejscowości A., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, brał udział w procesie wytwarzania znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w wyniku czego z posiadanych prekursorów i substancji chemicznych metodą L. co najmniej 3 krotnie wytworzył łącznie co najmniej 50 kg amfetaminy;

- w okresie od początku stycznia do początku marca 2007 r., dat bliżej nieustalonych, w okolicach W., wspólnie z J. B. (1) i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wytworzył metodą L. z posiadanych prekursorów w tym 40 l (...) i za pomocą 2 linii technologicznych, znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci płynnej amfetaminy, w ilości co najmniej 261;

- w okresie od końca stycznia do marca 2007 r., dat bliżej nieustalonych, w nieustalonym miejscu w okolicach W., wspólnie z J. B. (1) i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, co najmniej 4 krotnie wytworzył metodą L. z posiadanych prekursorów w tym każdorazowo z 40 l (...) i substancji chemicznych za pomocą 2 linii technologicznych znaczne ilości substancji psychotropowych w ilości co najmniej 20 l jednorazowo;

- w okresie od kwietnia do lipca 2007 r., daty bliżej nieustalonej, w m. O. i C. na ul. (...), woj. (...), wspólnie z J. B. (1) i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wytworzył metodą L. z posiadanych prekursorów i substancji chemicznych za pomocą 1 linii technologicznej, znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 20 kg;

przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie przestępstw oraz w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.;

IV. w okresie co najmniej od 1 kwietnia 2004 r. do 30 czerwca 2004 r. w C., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy w podobny sposób w krótkich odstępach czasu, udzielił ustalonej osobie odpłatnie substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 90 g w partiach po co najmniej 1 g dziennie w cenie 20 zł za 1 g,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k.

2) **T. M. (1)** został oskarżony o to, że:

VIII. w miesiącu lipcu 2006 r., daty bliżej nieustalonej, przez okres półtora tygodnia daty bliżej nieustalonej w miejscowości (...) w okolicy M., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, w

wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił pomocy J. B. (1) oraz innym osobom, w wytwarzaniu metodą L. z posiadanych prekursorów i substancji chemicznych znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, w ilości co najmniej 100 kg w ten sposób, że zgodnie z przyjętym podziałem ról w tym celu przebywał na posesji podczas produkcji obserwując okolicę, wykonując prace porządkowe, przygotowywał nowy dostęp i ujście wody, konieczne do produkcji, wyrzucał odpady po produkcji amfetaminy, przy czym czynu tego dopuścił się działając w okresie 5 lat po odbyciu, co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IX. w nocy z 5/6 sierpnia 2006r. w Ż., wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, po uprzednim włamaniu na teren Zakładu (...) w Ż. poprzez przecięcie łańcucha bramy, zabrał w celu przywłaszczenie przewody 567 mb drutu miedzianego o wartości 10.000 zł na szkodę w/w, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 k.k. w okresie 5 lat po odbyciu, co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

X. w nocy z 6/7 sierpnia 2006 r. w P., po uprzednim pokonaniu zamków fabrycznych, zabrał w celu przywłaszczenie samochód osobowy marki P. (...) nr rej. (...) o wartości 2.700 zł na szkodę Z. M., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 k.k. w okresie 5 lat po odbyciu, co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

XI. w okresie co najmniej od 1 lipca 2008 r. do 31 lipca 2009 r. w (...), gm. K., C. pow. (...), działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z J. B. (1), E. K. i innymi osobami, brał udział w procesie wytwarzania znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w wyniku czego z posiadanych prekursorów i substancji chemicznych metodą L. wytworzył co najmniej 370 kg amfetaminy oraz 10 l płynnej amfetaminy, a następnie wytworzony narkotyk w znacznych ilościach o łącznej wadze co najmniej 700 g we wskazanym okresie wprowadził do obrotu w ten sposób, że:

- w okresie od lipca do sierpnia 2008r., dat bliżej nieustalonych, w m. (...), gm. K., woj. (...), wspólnie z J. B. (1), E. K. i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wytworzył metodą L. z posiadanych prekursorów i substancji chemicznych, za pomocą 2 linii technologicznych, znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, w ilości co najmniej 24 kg;

- w okresie od lipca do 10 września 2008 r. dat bliżej nieustalonych, w m.

(...), gm. K., woj. (...) wspólnie z J. B. (1), E. K. i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wytworzył metodą L. z posiadanych prekursorów i substancji chemicznych, za pomocą 2 linii technologicznych, znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, w ilości co najmniej 120 kg, a następnie z wytworzonego narkotyku we wskazanym okresie celem dalszej odsprzedaży w ilości 1 kg zbył nieustalonym osobom w celu dalszej odsprzedaży najmniej 500 g amfetaminy zbył nieustalonej osobie z L., natomiast 200 g przekazał ustalonej osobie;

- w okresie od sierpnia do 10 września 2008 r., dat bliżej nieustalonych, w m. (...), gm. K., woj. (...), wspólnie z J. B. (1), E. K. i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wytworzył metodą L. z posiadanych prekursorów i substancji chemicznych, za pomocą 2 linii technologicznych, znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, w ilości co najmniej 60;

- w okresie od września do października 2008 r., dat bliżej nieustalonych, w m. C., pow. Z. oraz w (...), gm. K., woj. (...), wspólnie z J. B. (1), E. K. i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy,

wytworzył metodą L. z posiadanych prekursorów i substancji chemicznych, za pomocą 2 linii technologicznych, znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, w ilości co najmniej 100 kg;

- w okresie od marca 2009 r. do maja 2009 r., dat bliżej nieustalonych, w m. C., pow. Z. oraz w (...), gm. K., woj. (...), wspólnie z J. B. (1), E. K. i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wytworzył metodą L. z posiadanych prekursorów i substancji chemicznych, za pomocą 1 linii technologicznej, znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, w ilości co najmniej 16 kg oraz 10 l płynnej aminy;

- w okresie od czerwca 2009 r. do 31 lipca 2009 r., dat bliżej nieustalonych, w m. C., pow. Z. oraz w (...), gm. K., woj. (...), wspólnie z J. B. (1), E. K. i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wytworzył metodą L. z posiadanych prekursorów i substancji chemicznych, za pomocą 2 linii technologicznych, znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, w ilości co najmniej 50 kg;

przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie przestępstw oraz w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XII. w okresie od 1 lipca 2008 r. do 30 czerwca 2009 r. w (...), gm. K., C., pow. (...) i innych miejscowościach na terenie całego kraju, wspólnie z J. B. (1) i innymi osobami, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej określanej jako „(...)”, kierowanej przez D. O. ps. (...), zajmującej się produkcją i obrotem znacznymi ilościami środków odurzających,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XIII. w okresie od daty bliżej nieustalonej, jednak nie wcześniej niż od stycznia 2008 r. do dnia 2 września 2009 r. w m. C. pow. (...), przyjął 38 paczek parkietu po 15 elementów każdy, wartości co najmniej 4.780 zł wiedząc, że parkiet ten pochodzi z kradzieży zaistniałej w okolicy S. na szkodę nieustalonej osoby; przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 k.k. w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 3 grudnia 2013 r.:

1. oskarżonego C. M. (1) uznał za winnego popełnienia czynów wyżej opisanych w pkt I i II, tj. przestępstw z art. 258 § 1 k.k. dwukrotnie i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. dwukrotnie w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
2. oskarżonego C. M. (1) uznał za winnego popełnienia czynu wyżej opisanego w pkt III, przyjmując, że dopuścił się opisanych zachowań w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, tj. przestępstwa z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie w/w przepisów skazał go, a na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda;
3. oskarżonego C. M. (1) uznał za winnego popełnienia czynu wyżej opisanego w pkt IV, przyjmując, że dopuścił się opisanych zachowań w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, tj. przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie w/w przepisów skazał go, a na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

i art. 33 § 1 i 3 k.k. oraz art. 45 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda oraz przepadek korzyści osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 1.800 (jednego tysiąca ośmiuset) złotych;

4. oskarżonemu C. M. (1), na podstawie art. 91 § 2 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k., wymierzył karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności, karę łączną grzywny w wysokości 350 (trzystu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda;

5. oskarżonego T. M. (1) uznał za winnego popełnienia czynu wyżej opisanego w pkt VIII, tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie w/w przepisów skazał go, a na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda;

6. oskarżonego T. M. (1) uznał za winnego popełnienia czynów wyżej opisanych w pkt IX i X, tj. przestępstw z art. 279 § 1 k.k. zw. z art. 64 § 2 k.k. dwukrotnie i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. zw. z art. 64 § 2 k.k. dwukrotnie w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazał go a na podstawie art. 279 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda;

7. oskarżonego T. M. (1) uznał za winnego popełnienia czynu wyżej opisanego w pkt XI, z tą zmianą, że udzielił pomocy J. B. (1) oraz innym osobom w ten sposób, że zgodnie z przyjętym podziałem ról przebywał na posesji podczas produkcji obserwując okolicę, wykonując prace porządkowe, wyrzucał odpady po produkcji amfetaminy oraz w bliżej nieustalonej dacie w w/w okresie jeden raz pomagał porcjować narkotyki do torebek strunowych, przyjmując, że dopuścił się opisanych zachowań w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomani w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie w/w przepisów skazał go, a na podstawie art. 19 § 1 k.k. art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. oraz art. 45 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda oraz przepadek korzyści osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 3.150 (trzech tysięcy stu pięćdziesięciu) złotych;

8. oskarżonego T. M. (1) uznał za winnego popełnienia czynu wyżej opisanego w pkt XII, tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie w/w przepisu skazał go i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

9. oskarżonego T. M. (1) uznał za winnego popełnienia czynu wyżej opisanego w pkt XIII, tj. przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie w/w przepisów skazał go a na podstawie art. 291 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

10. oskarżonemu T. M. (1), na podstawie art. 91 § 2 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k., wymierzył karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności, karę łączną grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda;

11. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych;

12. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Ł. obrońcy oskarżonego C. M. (1), oraz adw. M. B. obrońcy oskarżonego T. M. (1) kwoty po 1560 (jeden tysiąc pięćset sześćdziesiąt) złotych plus VAT tytułem zwrotu nieopłaconych kosztów świadczonej pomocy prawnej z urzędu.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońców oskarżonych C. M. (1) i T. M. (1) oraz przez prokuratora.

Obrońca oskarżonego C. M. (1) zaskarżył wyrok w całości rozstrzygnięcia dotyczącego tego oskarżonego i zarzucił mu:

1/ na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 258 § 1 k.k. poprzez błędne przyjęcie, że oskarżony swoim działaniem wypełnił przesłanki uczestnictwa w zorganizowanej grupie przestępczej;

2/ na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. polegające na tym, iż Sąd orzekający wydając zaskarżony wyrok ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dowolnie z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a w szczególności wybiórczo ocenił dowody z wyjaśnień oskarżonych składanych przed sądem i przywołał je w ograniczonym zakresie tylko we fragmentach służących uzasadnieniu tezy o winie oskarżonego w sytuacji, gdy oskarżony przeczył swojemu udziałowi w zorganizowanej grupie przestępczej oraz naruszenie art. 4 k.p.k. polegające na tym, że Sąd orzekający wydając zaskarżony wyrok pominął w zupełności i nie uwzględnił dowodów i okoliczności korzystnych dla oskarżonego, a swoje ustalenia faktyczne oparł zasadniczo na treści zeznań świadka koronnego;

3/ z daleko posuniętej ostrożności procesowej rażąca niewspółmierność kar wymierzonych za czyny wskazane w pkt I, II, III wyroku oraz kary łącznej w pkt IV wyroku poprzez nienależyte uwzględnienie okoliczności łagodzących wymiar kary.

Podnosząc powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz o zasądzenie wynagrodzenia za obronę z urzędu.

Obrońca oskarżonego T. M. (1) zaskarżył wyrok w całości dotyczącej tego oskarżonego i wyrokowi zarzucił mogącą mieć wpływ obrazę przepisów prawa procesowego, tj.:

- art. 410 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w szczególności niewyjaśnienie rozbieżności w zeznaniach świadka koronnego J. B. (1) w odniesieniu do zeznań świadka koronnego J. S., świadka A. S., J. G. (1), M. F., P. P., którzy to świadkowie przedstawiają konsekwentny i spójny przebieg zdarzeń, wzajemnie się uzupełniający i stojący w sprzeczności z zeznaniami świadka koronnego J. B. (1), przy jednoczesnym braku zajęcia stanowiska, czy Sąd przyznał tym świadkom przymiot wiarygodności, a jeżeli nie przyznał to z jakiego powodu;

- art. 410 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k. poprzez uznanie winnym oskarżonego M. zarzucanego mu czynu odsprzedaży amfetaminy w ilości 1 kg poprzez jego zbycie nieustalonym osobom w celu dalszej odsprzedaży w postaci przekazania co najmniej 500 g osobie z L., natomiast 200 g ustalonej osobie nie wskazując jakiej osobie miał oskarżony narkotyki ten przekazać, a nadto przy braku dokonania jakichkolwiek ustaleń faktycznych zarówno co do rzekomej sprzedaży, jak i osób w niej uczestniczących;

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego polegającą na pominięciu oceny zeznań świadka koronnego J. S., świadka A. S., J. G. (1), M. F., P. P., których to zeznania zaliczone w poczet materiału dowodowego w całości zostały pominięte przez Sąd Okręgowy, który nie ustosunkował się do nich w żadnej mierze;

- art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. poprzez uznanie oskarżonego M. za winnego zarzucanego mu w pkt XIII czynu paserstwa podczas gdy zeznania świadka B. nie wskazują kategorycznie na świadomość oskarżonego o przestępczym pochodzeniu parkietu, a przy zastosowaniu zasady przewidzianej w art. 5 § 2 k.p.k. okoliczność ta winna być rozstrzygana na korzyść oskarżonego, czego Sąd Okręgowy nie uczynił.

Podnosząc powyższe wniosł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator zaskarżył wyrok w odniesieniu do obu oskarżonych w części o karze na ich niekorzyść.

Wyrokowi na podstawie art. 438 pkt 1 i 4 k.p.k. zarzucił:

1/ obrazę przepisów prawa materialnego – art. 33 § 2 k.k., poprzez jego niezastosowanie i wymierzenie oskarżonemu C. M. (1) za czyn przypisany mu w pkt IV wyroku, a oskarżonemu T. M. (1) za przestępstwa przypisane w pkt IX i X wyroku kary grzywny obok kary pozbawienia wolności jedynie na podstawie art. 33 § 1 i 3 k.k., w sytuacji, gdy prawidłową podstawą wymiaru kary grzywny winien być przepis art. 33 § 1, 2 i 3 k.k.;

2/ rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu C. M. (1) za czyn z pkt III kary 4 lat pozbawienia wolności oraz kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności i rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu T. M. (1) kary odpowiednio za połączone czyny z pkt IX i X – 2 lat pozbawienia wolności, za czyn z pkt XI – 4 lat pozbawienia wolności, za czyn z pkt XIII - kary 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczenia kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności; podczas gdy orzeczone w takiej wysokości kary jednostkowe oraz kary łączne nie są adekwatne do wysokiego stopnia społecznej szkodliwości przypisanych im czynów i stopnia ich zawinienia, a ponadto nie uwzględniają w dostateczny sposób właściwości i warunków osobistych sprawców, celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie kara ma spełniać wobec skazanych, a także nie realizują potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i wniosł o zmianę wyroku poprzez:

1/ wskazanie, że podstawą wymiaru kary grzywny za czyny przypisane w pkt IV i IX oraz XI jest art. 33 § 1, 2 i 3 k.k.;

2/ wymierzenie oskarżonym kar:

- C. M. (1) za czyn z pkt III – kary 8 lat pozbawienia wolności oraz kary łącznej 9 lat pozbawienia wolności;

- T. M. (1) za połączone czyny z pkt IX i X kary 7 lat pozbawienia wolności, za czyn z pkt XI kary 7 lat pozbawienia wolności, za czyn z pkt XIII kary 3 lat pozbawienia wolności oraz kary łącznej 10 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Częściowo zasadna jest apelacja obrońcy oskarżonego T. M. (1) oraz apelacja prokuratora, niezasadna jest natomiast apelacja obrońcy oskarżonego C. M. (1).

Postępowanie przed Sądem I instancji toczyło się także przeciwko E. K., jednak wyrok w stosunku od niego nie został zaskarżony. Dlatego też należało przyjąć, że choć apelacje obrońców dotyczą całości rozstrzygnięcia co do oskarżonych C. M. (1) i T. M. (1), to przedmiotem zaskarżenia jest jedynie część wyroku – ta, która odnosi się do tych oskarżonych.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do apelacji obrońców.

Choć obie są zwrócone przeciwko całości rozstrzygnięcia dotyczącego oskarżonych, to sposób sformułowania zarzutów w powiązaniu z uzasadnieniami obu apelacji uprawnia do stwierdzenia, że apelacja obrońcy oskarżonego C. M. (1) skupia swoją uwagę na przypisaniu temu oskarżonemu czynów z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz na wymiarze kary, zaś apelacja drugiego z obrońców z kolei pomija w swojej argumentacji przypisanie T. M. (1) czynu z art. 258 § 1 k.k.

Oczywistym jest, że kontroli instancyjnej wyroku dokonuje się za pomocą jego uzasadnienia, bowiem to ono obrazuje tok rozumowania Sądu orzekającego i ocenę zebranych dowodów. Równie oczywistym winno być to, że uzasadnienie wyroku jest sporządzane po jego wydaniu, tak więc ewentualna obraza art. 424 k.p.k. nie może mieć wpływu na treść orzeczenia (apelacja obrońcy oskarżonego T. M. (1)). Oczywiście jest również, że uzasadnienie wyroku o tyle nie ma samodzielnej racji bytu, że jego oceny winno się dokonywać w powiązaniu z aktami całego postępowania i dopiero, gdy wykaże się, że łączna analiza całości postępowania i uzasadnienia wyroku musi prowadzić do wniosku, że wyrok nie

poddaje się kontroli instancyjnej zarzut obrazy art. 424 k.p.k. jest zarzutem skutecznym. W niniejszym postępowaniu, aczkolwiek uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie jest modelowe, jest jednak czytelne, to znaczy na tyle oddaje tok rozumowania Sądu I instancji, że kontrola odwoławcza wyroku jest możliwa.

Z obu apelacji wynika, że skarżący nie akceptują oceny dowodów dokonanej w I instancji – zarzuty obrazy art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. mają stanowić wyraz braku tejże akceptacji. Argumentacja na poparcie tych zarzutów zaprezentowana przez obrońcę oskarżonego C. M. nie zasługuje na podzielenie, zaś częściowo słuszna jest apelacja drugiego z obrońców.

Apelacja obrońcy oskarżonego C. M. nie zawiera wielu konkretów. Zarzut II związany z obrazą przepisów prawa procesowego został sformułowany w sposób ogólny, zaś uzasadnienie apelacji praktycznie nie zawiera żadnego jego rozwinięcia. Skoro skarżący ten uważa, że Sąd Okręgowy jedynie wybiórczo potraktował dowód z wyjaśnień oskarżonych, przywołując jedynie te ich fragmenty, które były mu przydatne dla umotywowania wyroku, zaś pominął te, które świadczą przeciwnie, winien przedstawić argumentację na poparcie takiego zarzutu, co nie nastąpiło. Umknęło zapewne obrońcy, że oskarżeni nie przyznali się do stawianych im zarzutów i odmówili składania wyjaśnień (C. M. także odpowiedzi na pytania sądu i stron), zaś skąpe wyjaśnienia zostały przytoczone praktycznie w całości w uzasadnieniu wyroku i ocenione w zestawieniu z innymi dowodami. Nie bardzo zatem wiadomo, czego miałyby dotyczyć zarzut II w tej jego części, która odnosi się do wybiórczego potraktowania wyjaśnień oskarżonych – wybiórczego ponieważ pominięto korzystne dla oskarżonych elementy tego dowodu. Nie wskazano w tej apelacji także, na czym miałyby polegać owa wybiórcza i sprzeczna z art. 7 k.p.k. ocena materiału dowodowego poza kwestią oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonych, co sprawia, że zarzutu tego nie sposób uwzględnić. Nie wskazano również, jakie to korzystne dla oskarżonego C. M. okoliczności zostały pominięte (zarzut obrazy art. 4 k.p.k.). Z części tego zarzutu należy wnosić, w powiązaniu ze skąpym uzasadnieniem apelacji, że obrońca nie aprobejuje oceny zeznań św. J. B., przy czym nie przytacza w zasadzie żadnych konkretów mających uzasadnić to stanowisko. Zdaje się, że uważa, iż skoro św. J. S. nie wskazał oskarżonego, jako członka zorganizowanej grupy przestępczej, której strukturę opisał, to umiejscowienie przez św. J. B. w jej strukturze także oskarżonego jest niewiarygodne. Sąd I instancji dostrzegł podnoszone w apelacji kwestie (str. 14 uzasadnienia), w tym i tę, że opisana przez św. J. S. struktura grupy nie lokowała w jej szeregach oskarżonych i odniósł się do nich w sposób logiczny. Należy przy tym podnieść, że skoro z zeznań św. J. B. wynika, że role oskarżonych w zorganizowanej grupie przestępczej były podrzędne, nie mieli oni znaczącej pozycji, ani wpływu na decyzje podejmowane w tej organizacji, to zważywszy na różne miejsca zdarzeń objętych aktem oskarżenia, nie pozostaje w sprzeczności z zasadami logicznego rozumowania wnioski, iż zeznania św. J. S. nie lokujące osób oskarżonych w strukturach grupy, wcale nie wykluczają tej przynależności, ani nie muszą prowadzić do uznania, że zeznania św. J. B. nie oddają rzeczywistości. Sądowi Apelacyjnemu wiadomym jest z urzędu, że niejednokrotnie członkowie zorganizowanych grup przestępczych znajdują się jedynie w ograniczonym zakresie, niezbędnym dla działalności grupy, co wynika z rozbudowania struktur, jak i niejednokrotnie ze względów bezpieczeństwa – zakres wiedzy i znajomości poszczególnych osób ogranicza się do niezbędnego minimum. Nie sposób podzielić argumentacji obrońcy, że C. M. nie miał świadomości przynależności do grupy o charakterze wskazanym w art. 258 § 1 k.k. Przytoczone w uzasadnieniu wyroku zeznania św. J. B. są w tej mierze jednoznaczne – oskarżony noszący pseudonim (...) wspólnie z (...) byli określani jako (...), których rola polegała na wytwarzaniu w różnych miejscach amfetaminy z dostarczanych surowców, za co mieli być opłacani. Taki sposób działania wymaga z jednej strony zorganizowania i koordynacji poszczególnych przedsięwzięć (choćby w postaci znalezienia stosownego miejsca, montażu linii produkcyjnej, zapewnienia surowca, odbioru produktu, dokonania rozliczeń), z drugiej oczywiste jest, że osoba podejmująca się tego rodzaju zachowań, musi mieć świadomość organizacji podejmowanych działań – uczestniczy bowiem w pewnym wycinku szerszej, zorganizowanej działalności. Odnosząc się do podniesionej w tej apelacji kwestii dotyczącej oceny zeznań św. M. W., to należy stwierdzić, że Sąd I instancji wskazał dość precyzyjnie, z jakich powodów uważa postawę tego świadka za dążącą do zdyskredytowania osoby świadka koronnego (str. 54 uzasadnienia), zaś obrońca oskarżonego C. M. – mimo, że zdaje się ocen tych nie podzielać i uważa je za dowolne, nie przytacza żadnych argumentów mogących ocenę tę podważyć. Sama treść zeznań św. W. z rozprawy – przytoczona także w uzasadnieniu – każe uznać dążenia tego świadka w sposób ujęty w uzasadnieniu wyroku za ocenione trafnie. Apelacja obrońcy oskarżonego C. M., z jednej strony dąży do podważenia dokonanej w I instancji

oceny dowodów obciążających tego oskarżonego, nieskutecznie, o czym powyżej, z drugiej stawia wyrokowi zarzut (I) obrazy art. 258 § 1 k.k., co jest zabiegiem z gruntu chybionym, bowiem zarzut naruszenia przepisu prawa materialnego może być stawiany tylko wówczas, gdy skarżący aprobejuje ustalenia faktyczne, lecz uważa, że nie dają one podstawy do zastosowania określonego przepisu prawa materialnego, niezasadnym jest natomiast łączenie zarzutu obrazy prawa materialnego z innymi zarzutami, kwestionującymi prawidłowość ustaleń faktycznych lub ocen zebranych dowodów. Niezależnie jednak od wad apelacji wskazać należy, że zebrane i prawidłowo ocenione dowody dały prawo Sądowi I instancji do uznania, że C. M. wyczerpał swoim zachowaniem znamiona art. 258 § 1 k.k. w warunkach art. 91 § 1 k.k. Trafna jest również ocena dowodów dotycząca pozostałych zarzutów stawianych temu oskarżonemu, a ich ocena prawna – z jednym wyjątkiem, o czym poniżej – właściwa. Wywiedziony w imieniu oskarżonego C. M. środek odwoławczy – pomimo deklaracji o zaskarżeniu orzeczenia w całości – nie zawiera, poza omówionymi powyżej kwestiami niczego, co miałyby świadczyć o wadliwości orzeczenia dotyczącego osoby tego oskarżonego, w związku z czym ani wnioski o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ani o uchylenie wyroku w części jego dotyczącej nie zostały uwzględnione.

Co do oceny prawnej zachowania oskarżonego C. M. odnośnie czynu zarzucanego mu w pkt III aktu oskarżenia zważyć należy, że ani uzasadnienie aktu oskarżenia, ani treść motywacyjnej części wyroku Sądu Okręgowego nie zawierają argumentów, dlaczego uznano, że czynu przypisanego mu w pkt 2 wyroku dopuścił się on w warunkach art. 64 § 1 k.k. Oskarżony ten był karany za przestępstwa z art. 158 § 1 k.k., z art. 288 § 1 k.k., z art. 178a § 1 k.k. i z art. 245 k.k. Co prawda oskarżony ten przed popełnieniem tego czynu odbył co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, lecz rzecz w tym, że żadne z popełnionych przez niego uprzednio przestępstw nie jest podobne – w rozumieniu art. 115 § 3 k.k. - do czynu z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Zgodnie z art. 115 § 3 k.k. podobnymi są przestępstwa należące do tego samego rodzaju, popełnione z zastosowaniem przemocy lub z groźbą jej użycia lub popełnione z chęci korzyści majątkowej. Można przypuszczać, że przyczyną takiej oceny zachowania C. M. (1) był wadliwy pogląd, jakoby przestępstwo z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest przestępstwem przeciwko życiu i zdrowiu, bowiem na stronie 3 apelacji prokuratora zawarto stwierdzenie (co prawda w aspekcie wysokości orzeczonych kar, jednak użyto tego argumentu), że doszło do naruszenia takich dóbr jak m.in. życie i zdrowie, zaś zważywszy na rodzaj przestępstw, za które C. M. (1) był uprzednio karany inna ewentualność rozważań w aspekcie podobieństwa czynów nie wchodzi w grę. Choć początkowo, jeszcze pod rządami uprzednio obowiązującej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, istniały wątpliwości co do tego, jakie dobro chronione prawem zostaje naruszone w wypadku popełniania przestępstw ujętych w tej ustawie, jednak zostały one rozstrzygnięte uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2005 r. (sygn. akt I KZP 32/05, publ. OSNKW 2005/11/105) stwierdzającą jednoznacznie, że przedmiotem ochrony jest w tym wypadku zdrowie społeczne (publiczne) w aspekcie zapobiegania zjawisku narkomanii. Warto także wskazać, że uchwała powyższa została podjęta jako odpowiedź na pytanie prawne sprowadzające się do tego, czy dobrem chronionym jest w omawianych przypadkach zdrowie w aspekcie publicznym, czy zdrowie konkretnego człowieka (dobro ściśle osobiste). Tak samo kwestię tę ujęto m.in. w orzeczeniach Sądów Apelacyjnych: w Warszawie z dnia 29 stycznia 2003 r. (sygn. akt II AKa 510/02, OSA 2003/7/71), w Krakowie (sygn. akt II AKa 213/04), czy w Katowicach (sygn. akt II AKa 15/04, OSA 2005/1/1, KZS 2005/5/70). Tożsamy przedmiot ochrony decyduje o jednorodności przestępstw, a skoro brak tej tożsamości, nie ma podstaw do przyjęcia, by czyn z art. 158 § 1 k.k. będący zamachem na ściśle osobiste dobro konkretnego pokrzywdzonego, był podobny do czynu z art. 53 ust. 2 obecnie obowiązującej ustawy przeciwko narkomanii. Uchwalenie nowej ustawy przeciwko narkomanii nie zmienia w żadnym razie poglądów odnoszących się do omawianej kwestii (vide: K. Łucarz, Komentarz do tejże nowej ustawy, do jej art. 53, teza 1, LEX). Dlatego też Sąd Apelacyjny przyjął, że czynu przypisanego mu w pkt 2 wyroku oskarżony C. M. (1) nie popełnił w warunkach art. 64 § 1 k.k. i przepis ten wyeliminował z podstawy jego skazania, jak też dokonał korekty opisu czynu przypisanego poprzez eliminację sformułowań wiążących się z przyjętą uprzednio kwalifikacją prawną zachowania oskarżonego także w związku z art. 64 § 1 k.k.

Drugi z apelujących postawił wyrokowi 4 zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego.

Zarzut pierwszy wiąże się ściśle z zarzutem czwartym, bowiem odnosi się do tych samych dowodów (zeznań świadków wskazanych w zarzutach), przy czym w istocie oba dotyczą tego samego, to jest tego, że – zdaniem skarżącego – zeznania te zostały pominięte przez sąd orzekający, których uchylił się od ich oceny (czy są wiarygodne, czy też nie), a są one rozbieżne z tym, co zawarł w swoich zeznaniach świadek koronny J. B.. Zarzuty te są słuszne jedynie w odniesieniu do zeznań św. A. S., bowiem Sąd I instancji rzeczywiście, obrażając art. 410 k.p.k., uchylił się od oceny zeznań tego świadka, z tym tylko, że uchybienie to nie miało wpływu na treść wyroku. Co do pozostałych wskazanych w omawianych zarzutach świadków, to stwierdzić należy, że Sąd I instancji, a co wynika wprost z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, ocenił te dowody (str. 7, 32, 33, 56) i oparł na nich w części swoje ustalenia faktyczne. Trafnie wskazał, że zeznania św. J. S. stanowią uzupełnienie relacji św. J. B., zaś co do kwestii podnoszonych rozbieżności w zeznaniach obu świadków, to należy odwołać się do tej części niniejszego uzasadnienia, w której omówiono apelacje obrońcy C. M.. Zawarta tam argumentacja jest w pełni aktualna także w aspekcie apelacji drugiego z obrońców. Trafnie i logicznie umotywował Sąd I instancji ocenę zeznań św. M. F. (str. 56). Nie wnoszą one niczego istotnego do sprawy, a przede wszystkim ich treść nie może być pomocna przy ocenie zeznań świadka koronnego J. B.. Zeznania św. F. nie mającego żadnej konkretnej wiedzy, nie mogą przesądzać o zasadności, czy niezasadności stawianych oskarżonemu zarzutów.

Sąd I instancji ocenił, jako częściowo wiarygodne zeznania św. J. G. (str. 32, 33), odmówił mu wiary co do składu osobowego dokonującego czynów z pkt IX i X aktu oskarżenia. Relacje te stały w opozycji do zeznań św. J. B.. Z oceną dokonaną w I instancji obrońca zdaje się nie zgadzać, choć nie zauważa, że dowód ten został poddany ocenie przez Sąd meriti. Nie chce dostrzec również, że dowody dotyczące dwóch związanych ze sobą zdarzeń są wsparciem dla zeznań św. J. B.. Skarżący ten zdaje się wymagać, by zeznania świadka koronnego były wsparte co do każdej okoliczności innymi wiarygodnymi dowodami. Należy zgodzić się, że dowód z zeznań świadka koronnego winien zostać w toku postępowania zweryfikowany, potwierdzony innymi dowodami, przy czym brak jest logicznego uzasadnienia dla konieczności potwierdzenia każdej okoliczności, o której mowa w zeznaniach takiego świadka. Jeżeli stawiać postępowaniu w tym zakresie aż takie wymogi, to należałoby poddać w wątpliwość istnienie instytucji świadka koronnego jako takiej (skoro wymaga się wiarygodnego potwierdzenia wszystkiego, to świadek koronny jest zbędny). Wbrew temu, co podniesiono w uzasadnieniu tej apelacji, zeznania św. M. M., H. S., M. A., R. S., jak też relacje J. G. co do samego przebiegu zdarzeń wspierają zeznania świadka koronnego, zaś co do udziału w nich oskarżonego T. M. (1) wsparciem takim jest opinia biegłego z zakresu badań genetycznych, na którą zasadnie powołano się w I instancji, a której treść skarżący pomija, nawet nie próbuje podważyć jej wniosku. Opinia ta jest jednoznaczna – na niedopałku pozostawionym na miejscu zdarzenia jest materiał genetyczny pochodzący od oskarżonego T. M.. Dowody te – m.in. zeznania świadka koronnego ułożyły się w logiczną całość, a podjętą próbę kwestionowania takiego stanu rzeczy należy uznać za nieskuteczną. Uchylenie się od oceny zeznań św. A. S. przez Sąd I instancji nie zmienia powyższego. Choć doszło do obrazy art. 410 k.p.k., przez co siłą rzeczy ocena dowodów tycząca tych zdarzeń nie jest pełna, to należy pamiętać, że każde uchybienie polegające na naruszeniu przepisów postępowania – w tym także art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k., jeśli ma prowadzić do zmiany lub uchylenia orzeczenia, musi co najmniej potencjalnie mieć wpływ na treść skarżonego orzeczenia – jeżeli nie mogło mieć takiego wpływu, wówczas zarzut jest skuteczny jedynie „połowicznie”, co nie może prowadzić do jego uwzględnienia. Taka właśnie sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie. Przytoczona w apelacji treść zeznań św. A. S. nie zmienia wymowy zebranych dowodów trafnie ocenionych w I instancji. Poza bowiem tym fragmentem zeznań tego świadka, który zawarto w apelacji, warto wskazać, że A. S. na k. 2682 (uj. na k. 3271) podała, iż nic jej nie jest wiadome o żadnej innej osobie, która miałaby uczestniczyć lub pomagać podczas omawianych zdarzeń. Miała przy tym kontakt z J. G. i świadkiem koronnym J. B.. Ze stwierdzenia, że świadek nie wie o innych osobach nie wolno wnioskować, że ich nie było, gdyż wykracza to poza ramy ocen swobodnych, a jedynym wnioskiem uprawnionym jest taki, że wiedza świadka może w tym względzie nie być pełną, a zatem że nie wyklucza to obecności innej osoby czy osób. Po drugie: w takiej konfiguracji osobowej, jaka wynika z zeznań świadka (kontakt ze świadkiem koronnym i J. G.) stwierdzenie o „nakręcaniu” działań przez J. B. tylko pozornie wyklucza wersję, że inicjatorem działań był oskarżony. Nie jest bowiem wykluczone z logicznego punktu widzenia, że pierwotnie inicjatorem podjęcia określonych działań był oskarżony, a J. B. był niejako „wtórna” osobą „nakręcającą” konkretne zachowania podczas rozmów w składzie osobowym podanym przez świadka, gdzie oskarżonego nie było i tak też J. B. mógł być odebrany.

Należy także zwrócić uwagę na treść zeznań J. B. choćby co do zarzutów związanych z wytwarzaniem amfetaminy, w których swoją rolę określa jako dalece bardziej znaczącą niż oskarżonego, nie starając się przerzucić na niego dużego zakresu odpowiedzialności i w tym układzie stwierdzenie, że inicjatorem dokonania kradzieży z włamaniem był oskarżony, przy współudziale świadka koronnego nie może zostać odebrane jako tendencyjne. Podsumowując: obraza art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k. co do oceny dowodu z zeznań św. A. S. nie miała wpływu na treść wyroku.

Nie sposób zgodzić się z obrońcą, że Sąd I instancji uchylił się od oceny zeznań św. P. P. (zarzut 1 i 3). Sam skarżący, w uzasadnieniu apelacji w tej jego części, która dotyczy czynu z art. 291 § 1 k.k. na str. 6 zdaje się zgadzać z oceną tego dowodu (podnosi, że Sąd słusznie zauważa, iż zeznania tego świadka potwierdzają jedynie transport parkietu), czym sam zaprzecza stawianym przez siebie zarzutom. Słusznie co do czynu zarzucanego pkt XIII aktu oskarżenia podniesiono w zarzucie 4 apelacji obrazę art. 7 k.p.k., nietrafnie obrazę art. 5 § 2 k.p.k.

Zrozumiałe jest, że zeznania świadka koronnego J. B. (1) były obszernie i dotyczyły wielu osób, wielu wątków, wielu zdarzeń rozciągniętych w czasie, co sprawia, że charakteryzują się one różnym stopniem szczegółowości. Odnośnie zarzutu stawianego oskarżonemu z pkt XIII aktu oskarżenia zeznania te nie są nad wyraz obszerne, a przede wszystkim są nieprecyzyjne. W toku postępowania przed Sądem I instancji nie wyjaśniono przy tym podstawowej dla tej części orzeczenia kwestii – to jest, jakiej konkretnej treści relacje na temat pochodzenia parkietu przekazał oskarżonemu ten świadek koronny i czy ich treść zezwala na przypisanie oskarżonemu popełnienia występku z art. 291 § 1 k.k., czy być może, na podstawie okoliczności towarzyszących przyjęciu parkietu czynu z art. 292 k.k., czy też brak jest podstaw do przypisania mu w ogóle zawinienia odnośnie tego zarzutu. Uzasadnienie aktu oskarżenia kwestię tę w ogóle pomija, zaś uzasadnienie wyroku co do tego czynu (str. 34-36) skupia się w zasadzie głównie na zeznaniach św. P. P., który z uwagi na fakt, że jedynie przewoził parkiet nie ma wiedzy w kwestii zasadniczej dla rozstrzygnięcia, tj. świadomości oskarżonego T. M. co do pochodzenia parkietu. Nie negując oceny tego dowodu dokonanej w I instancji należy stwierdzić jedynie, że dowód ten nie jest przydatny dla rozstrzygnięcia co do wiedzy oskarżonego w zakresie kluczowym dla ewentualnej możliwości przypisania mu zarzucanego czynu. Przywołanie w uzasadnieniu wyroku tego fragmentu zeznań św. J. B., z którego wynika, że „myśli”, iż informował oskarżonego o pochodzeniu parkietu jest dalece niewystarczające dla aprobaty wyroku w tej jego części. Zasadnie wskazuje obrońca w apelacji, że przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. jest występkiem umyślnym, a zatem jego przypisanie wymagało udowodnienia, że oskarżony wiedział, że przyjmowany przez niego parkiet pochodził z czynu zabronionego. W obecnym stanie sprawy nie sposób uznać, że to nastąpiło, zaś ustalenie zawarte na str. 5 uzasadnienia dotyczące wiedzy oskarżonego w tym względzie należy uznać za dowolne. Prowadząc postępowanie należało w sposób precyzyjny przesłuchać św. J. B. i na tę okoliczność, a nie poprzestać na przytoczonym w uzasadnieniu stanowisku świadka co do tejże okoliczności, a następnie w oparciu o uzyskane od świadka jednoznaczne stanowisko – po ocenie jego zeznań i tego dotyczących - orzec, czy istnieją podstawy do uznania, że oskarżony popełnił zarzucany mu czyn (pkt XIII a/o), czy może jego zachowanie można kwalifikować z art. 292 k.k., czy też w ogóle brak przekonujących dowodów na jego zawinienie co do tego zarzutu.

Zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. dotyczący omawianego zarzutu nie jest zarzutem trafny, choćby z tego względu, że przepis ten dotyczy zupełnie innych sytuacji – takich, gdy po wyczerpaniu wszelkich możliwości dowodowych i ocenie dowodów poczynionej zgodnie z art. 7 k.p.k., pozostanie nieusuwalna wątpliwość w sferze faktów, a nie odnosi się do sytuacji, w których niezbędne dla prawidłowego wyrokowania okoliczności nie zostaną należycie wyjaśnione w toku rozpoznania sprawy, a co sprawia, że ocena dowodów nie mieści się w ramach ocen swobodnych. To obraza art. 7 k.p.k., w powiązaniu z faktem niewyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności ważących na prawidłowym wyrokowaniu sprawia, że ocena istotnych dla prawidłowego wyrokowania dowodów nie mogła być pełna, a ustalenia faktyczne nie mogły zostać uznane za prawidłowe, a co sprawia, że wyrok w tej jego części należało uchylić i sprawę w tym zakresie przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji właściwemu obecnie do orzekania w zakresie pkt XIII aktu oskarżenia. Z uwagi na fakt, że właściwe dla rozpoznania występku z art. 291 § 1 k.k. są sądy rejonowe, a czyn miał miejsce w C. pow. (...), sądem właściwym rzeczowo i miejscowo do ponownego rozpoznania sprawy jest Sąd Rejonowy w Koźniewicach.

Sąd ten rozpoznając sprawę ponownie winien mieć na uwadze powyższe rozważania dotyczące czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt XIII i po ponownym rozpoznaniu sprawy w uchylonym zakresie orzec, czy zebrane dowody

zezwalają na przypisanie oskarżonemu czynu z art. 291 § 1 k.k., z art. 292 k.k., czy też brak podstaw do przypisania mu winy w jakimkolwiek zakresie. Winien także zważyć, że – w przypadku uznania oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 291 § 1 k.k., jego opis nie przystaje do przyjętego słusznie w I instancji (w porównaniu do aktu oskarżenia) powrotu do przestępstwa w warunkach art. 64 § 1 k.k. Zasadnie uznał bowiem Sąd Okręgowy, że czynu tego – z uwagi na brzmienie art. 64 § 2 k.k. – nie można popełnić w warunkach tzw. recydywy specjalnej wielokrotnej, jednak nie skorygował odpowiednio opisu czynu w tym zakresie.

Odnosząc się do zarzutu 2 apelacji to należy przyznać rację skarżącemu, że Sąd Okręgowy, akceptując opis czynu zarzucanego T. M. (1) w pkt XI, z korektami związanymi jedynie z przyjęciem, iż oskarżony ten dopuścił się nie współsprawstwa, a pomocnictwa w warunkach czynu ciągłego i przypisując temu oskarżonemu działania opisane w zarzucie XI winien dokonać ustaleń przystających do przypisanych zachowań, a czego w zakresie wskazanym w zarzucie 2 apelacji nie uczynił. W uzasadnieniu wyroku brak jest jakichkolwiek ustaleń dotyczących tego, by w okresie od lipca do 10 września 2008 r. T. M. (1) podjął się nie tylko czynności przypisanych mu w ramach pomocnictwa do czynu z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, ale także polegających na wprowadzeniu do obrotu znacznych ilości amfetaminy, brak też jakichkolwiek rozważań tego tyczących w tej części uzasadnienia, która odnosi się do oceny dowodów co do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 11 wyroku. Powyższy stan powoduje rozbieżność między wyrokiem, a uzasadnieniem, a co – mimo wniesienia apelacji także na niekorzyść – nie zostało dostrzeżone przez prokuratora, który podkreślił, że akceptuje ustalenia Sądu I instancji (str. 4 apelacji prokuratora). Dlatego też wyeliminowano z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 11 wyroku działania polegające na wprowadzeniu do obrotu łącznie 700 g amfetaminy, tak z części wstępnej opisu tego czynu, jak i z tiretu drugiego, a w konsekwencji wyeliminowano art. 56 ust. 3 w/w ustawy z podstawy skazania i art. 11 § 3 k.k. z podstawy wymiaru kary. Konsekwencją powyższego było także uchylene orzeczenia opartego o art. 45 § 1 k.k. zawartego w pkt 11 wyroku dotyczącego tego czynu. Istotą tego przepisu jest pozbawienie sprawcy osiągniętej korzyści z przestępstwa, jeżeli nie podlega ona zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi. W niniejszej sprawie ustalono, że T. M. (1) miał mieć za czynności pomocnicze przy wytwarzaniu amfetaminy otrzymać wynagrodzenie, którego jednak nie dostał. Powyższe nie uprawnia do uznania – po zmianie opisu czynu, by osiągnął jakąś korzyść majątkową, a tym samym do stosowania art. 45 § 1 k.k.

O ile sama treść zarzutu 2 musiała prowadzić do omówionej powyżej zmiany wyroku, o tyle uzasadnienie apelacji (pkt III) skłania do wyrażenia poglądu, iż skarżący – mimo niesformułowania żadnego zarzutu z tym związanego – kwestionuje przypisanie oskarżonemu czynów z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Samo kwestionowanie oceny zeznań św. F. – omówione powyżej - nie może być skuteczne wobec zakresu jego wiedzy, tak samo należy ocenić podnoszoną kwestię zeznań św. J. S.. Stwierdzenie tego świadka, że „T. nie brał udziału w produkcji” nie tylko nie jest rozbieżne z zeznaniami drugiego ze świadków koronnych, ale w pełni komponuje się z zeznaniami św. J. B., z których jednoznacznie wynika, że (...) nie dotykał się do produkcji i pełnił rolę kogoś w rodzaju „zasłony” czy też „tła”, dał posesję w C.. Zaprzeczał, by T. M. wytwarzał amfetaminę. Ta część uzasadnienia apelacji, choć obszerna, w przeważającej części składa się z wywodów teoretycznych bez wykazania, że mają one przełożenie na realia niniejszej sprawy. Oczywiście jest bowiem, że świadkiem koronnym może zostać jedynie osoba spełniająca określone kryteria, zaś do oceny każdego dowodu z tzw. pomówienia należy podejść ostrożnie. Rzeczywiście do zrzecznych nie należy stwierdzenie, że świadek koronny nie ma interesu w składaniu zeznań określonej treści, lecz słusznie podkreślono w uzasadnieniu wyroku, iż świadek koronny nie przejawiał tendencji do „pogrążania” oskarżonych (str. 14), o czym świadczy treść jego zeznań. Nie można zapominać, a czego nie chce dostrzec zarówno jeden, jak i drugi obrońca, że wśród rozbudowanych relacji J. B. (1) oskarżeni – jeśli by użyć języka sportowego – lokują się na dość odległych pozycjach, tak jeśli chodzi o pozycję w grupach przestępczych, jak i czyny z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a świadek koronny sobie samemu przypisuje znacznie poważniejszą i pozycję w grupach, i rolę w szeroko pojętych działaniach związanych ze substancjami psychotropowymi, co zostało trafnie dostrzeżone w I instancji. Brak zatem rzeczywistych podstaw do podważenia oceny tego dowodu.

Poza zmianami dokonanyymi w wyroku w części dotyczącej T. M. (1), pozostała jego część tak co do oceny zebranych dowodów, jak i ustaleń faktycznych oraz oceny prawnej jego zachowań jest prawidłowa.

Trafnie rozstrzygnięto, że czynów przypisanych mu w pkt 10 wyroku dopuścił się on w warunkach art. 64 § 2 k.k., a przypisanych w pkt 9 i 11 w warunkach art. 64 § 1 k.k., bowiem uprzednio był karany także przy przyjęciu art. 64 § 2 k.k. za czyny z art. 279 § 1 k.k. i karę w rozmiarze ponad 1 roku odbywał do dnia 30 marca 2005 r. Co do czynów z pkt 9 i 11 powodem przyjęcia, że przypisane czyny są podobne do popełnionych uprzednio jest działanie oskarżonego z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej. Ustalenia Sądu I instancji w tej materii są jasne – oskarżony za swoją „pracę” miał otrzymać wynagrodzenie, co jednak nie nastąpiło. O ile dla zastosowania art. 45 § 1 k.k. konieczne jest osiągnięcie korzyści majątkowej, dla określenia podobieństwa przestępstw wystarczy samo działanie z chęci osiągnięcia takiej korzyści i osiągnięcie to nie musi nastąpić – jak w tym wypadku.

Z powyższych powodów częściowo uwzględniono apelację obrońcy T. M. i uchylono wyrok w części dotyczącej czynu kwalifikowanego z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., dokonano zmian określonych w pkt I.2.d oraz uchylono orzeczenie oparte o art. 45 § 1 k.k. (pkt I.2.e), uznając z przyczyn wskazanych wyżej apelację w pozostałej jej części za nietrafną.

Co do apelacji prokuratora:

Jest ona częściowo zasadna.

Oczywiście zasadna jest apelacja prokuratora w jej pkt I. Trafnie podniesiono, że podstawą orzeczenia grzywnien za czyny przypisane oskarżonym w pkt 3 i 10 wyroku Sądu I instancji winien być także art. 33 § 2 k.k., bowiem ani art. 279 § 1 k.k., ani art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii nie przewidują w ustawowych zagrożeniach grzywnien, zaś oskarżeni działali z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej. W związku ze słusznym zarzutem I apelacji oskarżyciela publicznego należało przyjąć za podstawę prawną orzeczonych za te czyny art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. (pkt I.1b i pkt I.2.c). Szersza argumentacja tej zmiany wobec jej oczywistości nie jest konieczna.

Nie można natomiast zgodzić się z zarzutem II tej apelacji.

Już sama konstrukcja tego zarzutu jest niewłaściwa, bowiem sugeruje, że na wysokość kary łącznej mają wpływ te same elementy, które są istotne dla orzekania o karach za poszczególne czyny. Tak tylko można odczytać ten zarzut, gdyż podniesiono w jego treści, że kary jednostkowe i kary łączne nie są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych czynów, do stopnia zawinienia i pozostałych wskazanych w zarzucie elementów, które w istocie ważą jedynie na rozmiarze kar za poszczególne czyny. Zestawiając treść tego zarzutu z wnioskiem o wymierzenie surowszych kar łącznych należy dojść do przekonania, że oskarżyciel publiczny w istocie zaaprobował orzeczenie o karach łącznych przy zastosowaniu zasady daleko posuniętej asperacji, tak więc zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonych kar łącznych należy – mimo jego błędnej redakcji – odczytać jako wynikający jedynie z wymierzenia – zdaniem tego skarżącego – rażąco łagodnych kar co do czynów wskazanych w apelacji, a nie z innych względów, w tym błędnie wskazanych w zarzucie II.

Każde orzeczenie musi charakteryzować się tzw. wewnętrzną sprawiedliwością, co oznacza, że musi zachować wewnętrzną spójność, także w zakresie orzeczeń o karze. Wyrok Sądu Okręgowego spójność taką zachowuje. Zaskarżenie jedynie niektórych orzeczeń o karze, przy jednoczesnym niekwestionowaniu podrzędnej roli oskarżonych w zorganizowanych grupach przestępczych i popełnianiu przypisanych im czynów, w przypadku uwzględnienia apelacji spójność tę by zaburzyło. Należy bowiem zwrócić uwagę na następujące kwestie.

Jeżeli oskarżyciel publiczny nie kwestionuje wymiaru kary orzeczonej wobec T. M. (1) za czyn przypisany mu w pkt 9 wyroku (zarzut VIII a/o), a polegający na pomocnictwie do wytworzenia co najmniej 100 kg amfetaminy i popełniony w warunkach art. 64 § 1 k.k., to uwzględnienie apelacji co do czynu tego oskarżonego z pkt 11 wyroku (zarzut XI) i co do czynu przypisanego C. M. (1) w pkt 2 wyroku (zarzut III) spowodowałoby wewnętrzną niespójność wyroku. Należy bowiem pamiętać, że C. M. (1) nie działał w warunkach art. 64 § 1 k.k., nie był uprzednio karany

za czyny z ustawy przeciwko narkomanii i co prawda ilość wytworzonego środka psychotropowego była mniejsza niż w zarzucie VIII dotyczącym T. M. (1) działającego nadto w warunkach art. 64 § 1 k.k. (pkt 9 wyroku), to przypisano mu współsprawstwo. Należy zatem zrównoważono z jednej strony to, że przypisano mu współsprawstwo w jego popełnieniu (a nie pomocnictwo, tak jak drugiemu z nich), z drugiej to, że ilość wytworzonego środka była mniejsza, a jeśli mieć na uwadze omówioną powyżej zmianę wyroku poprzez wyeliminowanie działania C. M. (1) w warunkach art. 64 § 1 k.k., to wymiarzenie temu oskarżonemu kary pozbawienia wolności o rok wyższej od kary orzeczonej wobec T. M. (1) za czyn z pkt VIII aktu oskarżenia zachowuje spójność. Ta zmiana wyroku co do C. M. (1) (eliminacja art. 64 §1 k.k. co do omawianego zarzutu) nie mogła spowodować zmiany orzeczonej kary także poprzez jej nawet nieznaczne złagodzenie, bowiem wówczas orzeczenie w tym zakresie byłoby z kolei zbyt łagodne, a zaskarżenie wyroku na niekorzyść tego oskarżonego co do tego czynu nie obligowało do łagodzenia tej kary. To samo - w aspekcie apelacji na niekorzyść i zmian w wyroku dokonanych w II instancji - odnosi się do kary orzeczonej za czyn z pkt 11 wyroku względem T. M. (1). Co prawda ilość wytworzonego środka psychotropowego, do wytworzenia którego oskarżony ten pomagał była większa niż ujęta w zarzucie III aktu oskarżenia dotyczącym drugiego z oskarżonych, jednak w wyroku przyjęto, że czynu tego dopuścił się w formie pomocnictwa, a jego rola nie była znacząca, czego prokurator w istocie nie kwestionował. Należy także wskazać, że eliminacja z opisu czynu wskazanych w pkt I.2.d elementów i w konsekwencji także korekta kwalifikacji prawnej tego czynu, odnosząca się co prawda do niewielkiej części przypisanych temu oskarżonemu zachowań, to jednak doprowadziła do oceny działania tego oskarżonego bez zastosowania art. 11 § 2 k.k., a co musi być brane pod uwagę także przy rozważaniu ewentualnego zaostżenia kary, bowiem tzw. kumulatywna kwalifikacja jest elementem ważącym na wyższym rozmiarze kary, a ten obecnie nie występuje. Powyższa argumentacja odnosi się tylko do kwestii związanych z okolicznościami popełnienia przypisanych oskarżonym czynów bez uwzględnienia okoliczności osobistych oskarżonych, te jednak, dotyczące trybu życia obu oskarżonych nie wykazują tak znaczących różnic, by sylwetki te można było ocenić na tyle odmiennie, że oceny tego tyżące winny zaważyć na odmiennym potraktowaniu oskarżonych przy wymiarze kar za poszczególne czyny. W apelacji prokuratora także obaj oceniani są w tym względzie niemal tożsamo. Nie sposób zaprzeczyć, że czyny z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii charakteryzują się co do zasady wysoką społeczną szkodliwością, jednak nie tylko ten element stanowi o wysokości orzeczonej kary, a wypadkowa wszystkich istotnych dla tej części orzeczenia okoliczności. Przy ocenie tej okoliczności wiążących się z rolami oskarżonych prokurator popada w sprzeczność, bowiem z jednej strony deklaruje, że nie kwestionuje ustaleń dokonanych w I instancji, a te m.in. stanowią, że role oskarżonych nie były znaczące, a były podrzędne, z drugiej (str. 5 apelacji) wskazuje, że były one istotne, by w innym miejscu apelacji stwierdzić, że sąd umniejszył role oskarżonych, a czego pogodzić się nie da. Kwalifikowanie działań oskarżonych w związku z art. 65 § 1 k.k. nastąpiło nie z powodu uczynienia sobie przez oskarżonych stałego źródła dochodu z popełniania przestępstw, a z powodu popełnienia czynów w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, tak więc powołanie się na stałe źródło dochodu z przestępstw jest chybione (str. 7). Także powoływanie się na znaczną ilość wytworzonego środka psychotropowego nie może być skutecznym zabiegiem, bowiem w zarzucie VIII aktu oskarżenia także mowa o takiej, a oskarżyciel aprobejuje orzeczenie wobec T. M. (1) kary w rozmiarze najniższym z możliwych, co skłania do wyrażenia poglądu, że oskarżyciel okoliczność tę zauważył wybiórczo. Także nie sposób podzielić argumentacji dotyczącej wymiaru kary co do T. M. (1) za czyny z pkt IX i X aktu oskarżenia. Powołanie się na rodzaj i charakter naruszonego dobra prawnego jest chybione, bowiem z istoty swojej czyny z art. 279 § 1 k.k. są czynami przeciwko mieniu. Nie dostrzega przy tym prokurator, że mienie to zostało odzyskane, zaś jego wartość nie była wysoka. Uwzględniając nawet podkreślaną w uzasadnieniu apelacji rolę oskarżonego w popełnieniu tych czynów należy uznać karę orzeczoną za wyważoną. Wobec uchylecia wyroku co do czynu z pkt XIII aktu oskarżenia (pkt 13 wyroku) i przekazania sprawy w tym zakresie do jej ponownego rozpoznania rozważania odnoszące się do orzeczonej kary za ten czyn należy uznać za przedwczesne.

Należy również wskazać, że orzekanie o karze w II instancji obwarowane jest ograniczeniami w postaci tego, że różnica pomiędzy karą wymierzoną w I instancji, a karą, która winna być orzeczona nie może być niewielka, a nadto orzeczenie musi zachować wewnętrzną sprawiedliwość, spójność także i w tym względzie. Te elementy zaważyły na nieuwzględnieniu apelacji prokuratora co do zarzutu II co do kar jednostkowych w zaskarżonym zakresie, bowiem nie wykazano także, by stopień zawinienia oskarżonych uzasadniał uwzględnienie tego zarzutu. Także uwypuklone względy prewencji nie mogą prowadzić do zmiany wyroku w postulowanym zakresie. Konsekwencją powyższego jest

niewwzględnienie apelacji także co do kary łącznej wymierzonej C. M. (1). Powyżej podkreślono, jak należy odczytać apelację prokuratora co do rozmiaru kary łącznej. Skoro nie uwzględniono apelacji w tym jej zakresie, który odnosi się do rozmiaru kary orzeczonej względem tego oskarżonego za czyn z pkt III aktu oskarżenia, nie było także podstaw do wzruszenia orzeczenia o karze łącznej co do niego.

W związku z faktem uchylenia orzeczenia o karze łącznej orzeczonej co do T. M. (1) (pkt I.2.a), ponieważ uchylono wyrok co do czynu z pkt XIII aktu oskarżenia, należało wymierzyć temu oskarżonemu nową karę łączną. Na jej uprzedni wymiar w istocie nie miała wpływu wysokość kary orzeczonej za czyn z pkt XIII aktu oskarżenia, która obecnie z uwagi na pkt I.2.b wyroku Sądu Apelacyjnego nie istnieje, a jeśli uwzględnić związki pomiędzy czynami przypisanymi oskarżonemu w pkt 9, 10, 11 i 12 wyroku i wysokość wymierzonych za nie kar, kara ta winna zostać orzeczona w rozmiarze tożsamym co w wyroku Sądu Okręgowego. Zaskarżenie wyroku na niekorzyść co do kary łącznej nie obligowało do orzeczenia jej w niższym rozmiarze.

Odnosząc się natomiast do apelacji obrońcy oskarżonego C. M. (1) – do zarzutu III, należy stwierdzić, że jest on całkowicie chybiony. Choć w zarzucie tym podniesiono, że Sąd I instancji nienależycie uwzględnił okoliczności łagodzące mające wpływ na wymiar kary, to uzasadnienie apelacji w tym zakresie (str.6) składa się jedynie z ogólników i przytoczenia orzecznictwa dotyczącego sposobu orzekania o karze bez podjęcia nawet najmniejszej próby przełożenia tez cytowanych orzeczeń na realia niniejszej sprawy, co sprawia, że może odnosić się jednocześnie do każdej sprawy, jak i do żadnej, bowiem nie zawiera jakichkolwiek konkretów. Nie sposób w żaden sposób przyjąć, że kary orzeczone wobec tego oskarżonego rażą swoją surowością, co dotyczy i kar jednostkowych, i kary łącznej, co do której brak podstaw, by orzec ją przy zastosowaniu zasady całkowitej absorpcji. To samo odnosi się do braku podstaw łagodzenia kar orzeczonych wobec drugiego z oskarżonych.

Po dokonaniu omówionych powyżej zmian w zaskarżonej części wyroku, wyrok ten w pozostałej zaskarżonej części należało utrzymać w mocy.

Sytuacja materialna oskarżonych zdecydowała o zwolnieniu ich od kosztów sądowych – w sprawie T. M. (1), a C. M. (1) za postępowanie odwoławcze.

O wynagrodzeniu dla obrońców z urzędu orzeczono w oparciu o § 14. ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Z powyższych powodów Sąd Apelacyjny orzekł, jak w wyroku